

Any 33, núm.7, Diumenge VI de durant l'Any, 14 de febrer de 2010

DIMECRES DE CENDRA INICIEM LA QUARESMA

Dimecres 17 de febrer comencem el temps litúrgic de la Quaresma, un temps fort en el qual iniciem un camí de conversió i reconciliació: en les misses del dia -8:00; 10:00 i 20:15 h- es beneirà i s'imposarà la cendra. El gest que acompanya la imposició comprèn dues possibles fórmules: La primera -“recorda't que ets pols i que a la pols retornaràs”- expressa la fragilitat, la precarietat de l'home.

La segona -“converteix-te i creu en l'Evangeli”- subratlla l'aspecte positiu de la Quaresma: la disponibilitat a emprendre un camí de conversió i a deixar-se reconciliar per Déu (2Co 5,20). Amb el signe penitencial de la cendra reconeixem estar necessitats del perdó de Déu i expressem la nostra confiança en la seva misericòrdia.

EXPOSICIÓ DEL SANTÍSSIM. Cada diumenge, a les 19.15 h, a la Capella de la Puríssima, mitja hora de pregària i adoració a Crist Sagramentat. Oració per les vocacions sacerdotals.

PASTORAL DE LA SALUT. Propera reunió: dimarts 16 de febrer, a les 10:30 h. a la rectoria. **CASAL BEAT PERE TARRÉS.** Propera reunió dimarts 16 de febrer, a les 6 de la tarda, al Centre Parroquial.

LES CONFERÈNCIES QUARESMALS. «*Testimoniatge, Sacerdoci, Perdó*» en serà el títol general. Els conferències es faran els dilluns 1, 8, 15 i 22 de març, a les 8 del vespre al Centre Parroquial. Els conferenciants seran, Mn. Martí Bonet, Mn. Robert Baró, Mn. Josep M. Turull i el professor Francesc Torralba. La setmana vinent ja disposarem dels cartells i volants amb la informació completa.

CENTRE PARROQUIAL. Dimecres 17 febrer, a les 8 del vespre, a la sala tramuntana, *tertúlia* "Salut per al teu cor. Les malalties cardio-vasculars són la primera causa de mortalitat. Què hi podem fer nosaltres?" Tertúlia a càrrec de la Dra. Neus Oller, cardiòloga. **Divendres 19 febrer a 2/4 de 9 del vespre al teatre El Documental del Mes:** "Pecados de mi padre. I si fossis el fill de Pablo Escobar?"

LES TAULES DE SANT VICENÇ, MÀRTIR. Divendres, en la solemnitat de Santa Eulàlia, la nostra patrona, molts sarriancs assistiren a l'acte de inauguració de les reproduccions de les taules de Jaume Huguet i del Mestre de Castelsardo, les quals des de ja fa uns dies que podem contemplar i admirar. La Missa solemne fou presidida pel Bisbe Auxiliar Mons. Sebastià Taltavull, el qual predicà un homilia de les que es fan escoltar.

MISSATGE DE BENET XVI PER A LA QUARESMA

Cada any, germans i germanes, en ocasió de la Quaresma, l'Església ens convida a una sincera revisió de la nostra vida a la llum dels ensenyaments evangèlics. Aquest any vull proposar-vos algunes reflexions sobre el vast tema de la justícia, partint de l'afirmació paulina: «La justícia de Déu s'ha manifestat per la fe en Jesucrist» (cf. Rm 3,21-22).

Justícia: 'dare cuique suum'. M'aturo, en primer lloc, en el significat de la paraula justícia, que en el llenguatge comú implica «donar a cadascú allò que és seu», "dare cuique suum", segons la famosa expressió d'Ulpità, un jurista romà del segle III. Això no obstant, aquesta clàssica definició no aclareix en realitat en què consisteix «allò seu» que cal assegurar a cadascú. Allò de què l'home té més necessitat no se li pot garantir per llei. Per a gaudir d'una existència en plenitud li cal quelcom més íntim que només se li pot concedir de manera gratuïta: podríem dir que l'home viu de l'amor que només Déu, que l'ha creat a imatge i semblança seva, pot comunicar-li. Els béns materials certament són útils i necessaris (encara més: Jesús mateix es va preocupar de guarir els malalts, de donar menjar a la multitud que el seguia i sens dubte condemna la indiferència que també avui provoca la mort de centenars de milions d'éssers humans per manca d'aliments, d'aigua i de medicaments), però la justícia «distributiva» no proporciona a l'ésser humà tot «allò seu» que li correspon. L'home, a més del pa i més que el pa, necessita Déu. Observa sant Agustí: si «la justícia és la virtut que distribueix a cadascú el que és seu, [...] no és justícia humana la que aparta l'home del Déu veritable» (De civitate Dei, XIX, 21).

D'on ve la injustícia? L'evangelista Marc refereix les següents paraules de Jesús, que se situen en el debat d'aquell temps sobre el que és pur i el que és impur: «No hi ha res del que entra a l'home des de fora que el pugui fer impur [...]. Només allò que surt de l'home el fa impur. Perquè de dintre el cor de l'home surten les intencions dolentes que el porten a relacions il·legítimes» (Mc 7,15.20-21). Més enllà de la qüestió immediata relativa als aliments, podem veure en la reacció dels fariseus una temptació permanent de l'home: la d'identificar l'origen del mal en una causa exterior. Moltes de les ideologies modernes tenen, si ens hi fixem bé, aquest pressupòsit: atès que la injustícia ve «de fora», perquè regni la justícia n'hi ha prou d'eliminar les causes exteriors que impedeixen la seva posada en pràctica.

Aquesta manera de pensar —adverteix Jesús— és ingènua i miop. La injustícia, fruit del mal, no té arrels exclusivament externes; té el seu origen en el cor humà, on es troba el germen d'una misteriosa convivència amb el mal. Ho reconeix amargament el salmista: «Tu saps que he nascut en la culpa, que la mare m'engendrà pecador» (Sl 51,7). Sí, l'home és fràgil a causa d'un impuls profund que el mortifica en la capacitat d'entrar en comunió amb el proïsme. Obert per naturalesa al lliure flux del compartir, sent dins seu una estranya força de gravetat que el porta a replegar-se en ell mateix, a imposar-se per damunt dels altres i contra seu: és l'egoisme, conseqüència de la culpa original. Adam i Eva, seduïts per la mentida de Satanàs, aferrant-se al misteriós fruit en contra del manament diví, van substituir la lògica de confiar en l'Amor per la de la sospita i la competició; la lògica de rebre, d'esperar confiat els dons de l'altre, per la lògica ansiosa de tenir i d'actuar pel seu compte (cf. Gn 3,1-6), experimentant com a resultat un sentiment d'inquietud i d'incertesa. Com pot l'home alliberar-se d'aquest impuls egoista i obrir-se a l'amor?

Justícia i 'sedaqad'. Al cor de la saviesa d'Israel trobem un vincle profund entre la fe en el Déu que «aixeca de la pols el desvalgut» (Sl 113,7) i la justícia amb el proïsme. Ho expressa bé la mateixa paraula que en hebreu indica la virtut de la justícia: *sedaqad*. En efecte, *sedaqad* significa, per una part, acceptació plena de la voluntat del Déu d'Israel; per una altra, equitat amb el proïsme (cf. Ex 20,12-17), en especial amb el pobre, el foraster, l'orfe i la viuda (cf. Dt 10,18-19). Però els dos significats estan relacionats, perquè donar al pobre, per a l'israelita, no és altra cosa que donar a Déu, que s'ha apiadat de la misèria del seu poble, el que li deu. No és casualitat que el lliurament de les taules de la Llei a Moisès, a la muntanya del Sinai, s'esdevingui després del pas del mar Roig. És a dir, escoltar la Llei pressuposa la fe en el Déu que ha estat el primer a «*escoltar el clamor*» del seu poble i «*ha baixat a alliberar-lo del poder dels egipcis*» (cf. Ex 3,8). Déu està atent al crit del desgraciat i com a resposta demana que se l'escolti: demana justícia per al pobre (cf. Sir 4,4-5.8-9), per al foraster (cf. Ex 20,22), per a l'esclau (cf. Dt 15,12-18). Per tant, per a entrar en la justícia cal sortir d'aquesta il·lusió d'autosuficiència, de l'estat profund de fosc, que és l'origen de la nostra injustícia. En altres paraules, cal un «èxode» més profund que el que Déu va obrar amb Moisès, un alliberament del cor que la paraula de la Llei, per ella mateixa, no té el poder de realitzar. Hi ha, doncs, esperança de justícia per a l'home?

Crist, justícia de Déu. L'anunci cristià respon positivament a la set de justícia de l'home, com ho afirma l'apòstol Pau a la Carta als Romans: «Ara, en canvi, al marge de les obres de la Llei, s'ha manifestat la justícia salvadora de Déu. Per la fe en Jesucrist, Déu dona la seva justícia a tots els qui creuen, sense fer cap distinció, ja que tots havien pecat i vivien privats de la glòria de Déu. Ara, però, ell els fa justos purament per gràcia, en virtut de la redempció realitzada per Jesucrist. Déu ha decidit que Jesucrist, amb la seva sang, fos l'instrument de perdó per mitjà de la fe; ha mostrat així la seva justícia salvadora» (Rm 3,21-25).

Quina és, doncs, la justícia de Crist? És, en primer lloc, la justícia que ve de la gràcia, on no és l'home qui repara i es guareix a si mateix i als altres. El fet que la «propiciació» tingui lloc amb la «sang» de Jesús significa que no són els sacrificis de l'home els que l'alliberen del pes de les culpes, sinó el gest de l'amor de Déu que s'obre fins a l'extrem, fins a acceptar en ell mateix la «maledicció» que correspon a l'home, a fi de transmetre-li en canvi la «benedicció» que correspon a Déu (cf. Ga 3,13-14). Però això suscita tot seguit una objecció: ¿Quina justícia hi ha on el just mor en comptes del culpable i el culpable rep en canvi la benedicció que correspon al just? ¿Cadascú no rep d'aquesta manera el contrari d'«allò que és seu»? En realitat, aquí es manifesta la justícia divina, profundament diferent de la humana. Déu ha pagat per nosaltres en el seu Fill el preu del rescate, un preu veritablement exorbitant. Davant la justícia de la Creu, l'home es pot rebel·lar, perquè posa de manifest que l'home no és un ésser autàrquic, sinó que necessita d'un altre per a ser plenament ell mateix. Convertir-se a Crist, creure en l'evangeli, significa precisament això: sortir de la il·lusió de l'autosuficiència per a descobrir i acceptar la pròpia indignència, indignència dels altres i de Déu, exigència del seu perdó i de la seva amistat.

S'entén llavors que la fe no és un fet natural, còmode, obvi: cal humilitat per a acceptar tenir necessitat d'un altre que m'alliberi del que és «meu» per a donar-me gratuïtament al que és «seu». Això succeeix especialment en els sacraments de la Penitència i de l'Eucaristia. Gràcies a l'acció de Crist, nosaltres podem entrar en la justícia «*més gran*», que és la de l'amor (cf. Rm 13,8-10), la justícia de qui en qualsevol cas se sent sempre més deutor que creditor, perquè ha rebut més que no pas podia esperar. Precisament per la força d'aquesta experiència, el cristià es veu impulsat a contribuir a la formació de societats justes on tothom rebi el que és necessari per a viure segons la seva dignitat d'homes i on la justícia sigui vivificada per l'amor. Benvolguts germans i germanes, la Quaresma culmina en el Tridu Pasqual, en el qual enguany tornarem a celebrar la justícia divina, que és plenitud de caritat, de do i de salvació. Que aquest temps penitencial sigui per a tots els cristians un temps d'autèntica conversió i d'intens coneixement del misteri de Crist, que va venir per a complir tota justícia. Amb aquests sentiments, us comparteixo a tots de cor la benedicció apostòlica.

Missa: Feiners: 8:00, 10:00 i 20:15. **Horari d'estiu: Dissabtes i Vigílies de festa:** 18:00 i 20:15. **Diumenges:** 8:30, 10:00, 11:30, 13:00 i 20:15. **Confessions:** dies feiners de 8:45 a 10:00 i de 19:45 a 20:00, i un quart d'hora abans de les Celebracions dominicals. **Despatx Parroquial:** dilluns, dimecres i divendres, de 17:30 a 20:00 (exceptuant festes i vigílies de festa). **Càritas Parroquial:** (entrant per c/ Arquitecte Mas, 3). Dimecres, de 9:00 a 12:00. Tel: 93 203 03 39. **Adreces:** *Rectoria* i *Despatx parroquial* – c/ Rector Voltà, 5. 08034 – Barcelona. Tel: 93 203 09 07. *Centre Parroquial* – c/Pare Miquel de Sarrià, 8. Tel: 93 203 97 72. **Web:** www.parroquiasarria.net. **Mail:** santvicenc@parroquiasarria.net

